

Al Dr. Casas... «in memoriam».

Records d'adolescència i de joventut!

Arribat a Cassà, al poc temps m'assabentaven, que quatre bisbes hi tenien familiars: Tarancon, un nebot empleat de banca; Jubany, uns cosins; Moncadas, uns nebots; Casas, un germà i uns nebots.

De tots quatre, l'únic que mai no vaig tenir ocasió de tractar-hi, fou el Bisbe Tarancon.

Els altres, durant els primers anys de la meva estada aquí, si que vaig tractar-los; quan vingueren a Cassà per motius familiars, en hores de penes o d'alegries. El Dr. Casas, per l'enterrament de l'esposa del seu germà; el Dr. Jubany, per la mort d'un seu cosí, i el Dr. Moncadas, pel baptisme de dos fills dels seus nebots.

El Dr. Jubany -de qui guardo un excel·lent record- durant 7 anys havia estat el meu bisbe; però la meva relació amb ell fou la normal d'un capellà amb el seu bisbe: puntual i amb confiança, però espaiada en el temps. El Port de la Selva, en aquell temps de pocs cotxes, queia lluny de Girona i les meves anades a la capital podien comptar-se per anys. Figueres, pels emporanesos és la capital.

Al Dr. Casas, un cop consagrat bisbe, l'havia vist ben poques vegades; però durant uns quants cursos havia estat professor dels capellans de la meva promoció, en aquells anys de seminari. Les trobades a classe, algunes vegades per setmana, fo-

ren continues durant uns quants anys.

Recordo aquell professor, jove i ben preparat, tot just arribat de Roma, on havia passat uns anys en ampliació d'estudis. Aviat es guanyà fama de mestre excel·lent; però molt exigent amb ell mateix i amb els altres. Érem adolescents quan el teníem de professor en la perfecció del llatí i l'obligat castellà.

Tot just entrats a la joventut, ja teòlegs, fou el nostre mestre en l'Art, Història de l'Església i Patristica. Fou en aquestes assignatures on apreníem dels seus grans coneixements, i sovint ens sorprenia, bo i enriquint-nos amb noves maneres d'ensenyar.

Amarat de l'abundància de l'art, en els museus vaticans i en tota la ciutat de Roma, les seves classes, acompanyades de diapositives sobre els temes a tractar, i amb les seves sàvies explicacions, apreníem l'art com un divertiment. Tinc poca memòria visual, però encara a hores d'ara guardo en el record la imatge de moltes catedrals romàniques i gòtiques de tot Europa. Així mateix, si puc distingir diferents estils en els grans mestres de la pintura, ho dec al Dr. Casas.

Amb el mateix interès per part d'ell, i menys divertides per part nostra, també ens foren ben profitoses les seves lliçons de Patristica i d'Història de l'Església. Teníem el llibre de text davant els ulls, però les seves explicacions ens donaven molt més del què deien els llibres. Per la claretat amb què explicava les lliçons, forçosament havia de passar hores senceres preparant-les. Era exigent amb ell mateix, i ho era també amb els alumnes. Se les sabia totes, i resultava difícil fer-li cap trampa.

Se li coneixia prou que ell també, com nosaltres, abans havia estat estudiant. Fins i tot alguna vegada sospitava -que em perdoni si l'erro- que ell, al seu temps de seminari, (com es deia del Prefecte de disciplina) hauria estat prou «trapella».

Recordo encara, com si fos ara la seva presentació, el primer dia de classe: «El qui no sàpiga la lliçó, no li preguntaré el per què, ni li tindrè en compte a l'hora de les notes. Dono per suposat, però, que tothom qui és a l'aula i no m'ha dit res abans, sap la lliçó. Si pregunto, i algú no la sap, que s'atingui a les conseqüències».

En els nostres darrers anys de seminari major, el Dr. Casas fou també director espiritual del menor. Ja aleshores portava una intensa vida espiritual.

Recordo d'ell alguns recessos que m'impressionaren vivament. La força i el convenciment de les seves paraules, només podien sorgir d'una ànima que vivia intensament l'oració i la intimitat amb Déu.

Quan ens parlava de la Verge Maria, com a mare de Jesús i mare nostra; de res s'assemblava al professor dur i exigent de les aules. Tot ell respirava emoció i tendresa!

Fou, sens dubte, la seva intensa vida espiritual alimentada amb la força de la pregària el que, mogut per la Gràcia Divina, l'impulsà a emprendre la gran obra d'espiritualitat: els «Grups d'Oració i Amistat».

Com anunciava fa unes setmanes en el Full Parroquial, el Dr. Casas moria a Fortià, el dia 21 d'abril, a l'edat de 82 anys.

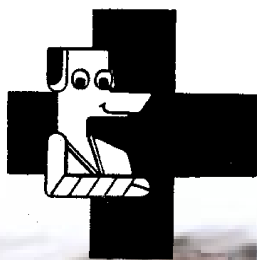
Bisbe de Castelló de la Plana, des del 16 de desembre del 1971 fins al 14 d'abril de 1996; residia, des de la seva jubilació per haver complert 75 anys, al convent de Sant Clara a Fortià.

Descansi en la pau de Déu, el qui fou savi mestre i sant bisbe!

Mossèn Pere Casals

CLINICAN

CLÍNICA VETERINÀRIA

C/ Catalunya, 7
Tel./fax: 972 46 08 58
17244 CASSÀ DE LA SELVA
web: <http://ww2.grn.es/clinicanur>